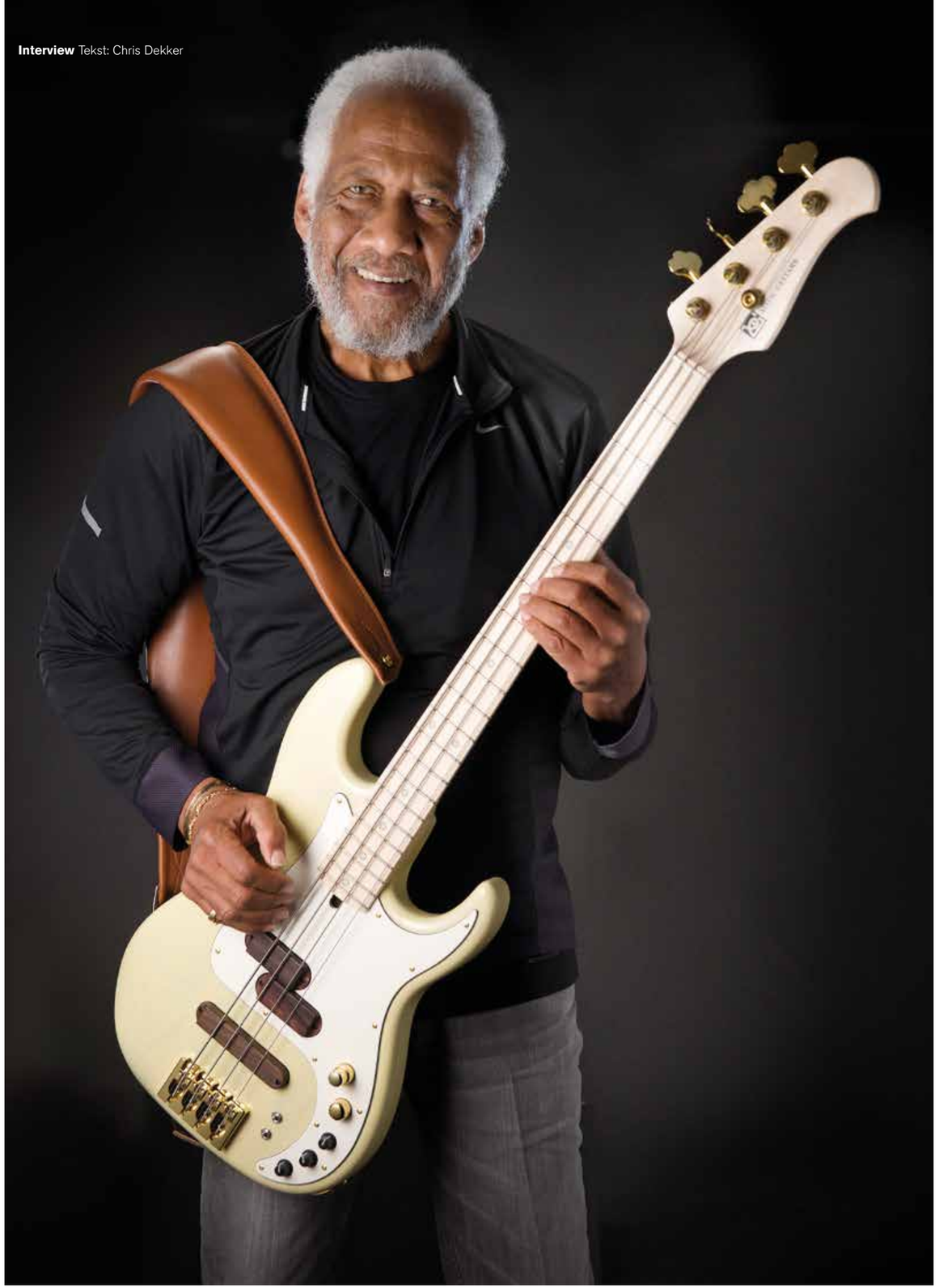

Chuck Rainey

De terugkeer na een zwaar herseninfarct

Chuck Rainey is een van de meest opgenomen bassisten op aarde. Van Steely Dan tot Bette Midler en van Aretha Franklin tot Tim Buckley: de kans is groot dat je een album in de kast hebt staan met een baspartij van Rainey. Zeven jaar geleden leek Chuck's carrière over te zijn, vanwege een zware beroerte. Juist door bas te spelen kwam hij terug.

In zijn paspoort staat Charles Walter Rainey III, 17 juni 1940, maar we kennen hem allemaal als Chuck: een boomlange bassist, met een zeer kalme blik in zijn bijzondere groene ogen - er zit ergens lers bloed in de familie - en een prachtig, door het leven getekend hoofd, dat bij niet-bassisten een andere associatie oproept: 'Ik moest laatst weer een handtekening zetten, omdat een restauranteigenaar zeker wist dat ik Morgan Freeman was', lacht hij.
In zijn lange carrière als als bassist, speelde hij met vele grote namen. Naast de genoemde namen waren dat onder meer Marlena Shaw, Donald Byrd, Joe Walsh, Frankie Valli, Quincy Jones, Dizzy Gillespie, Al Kooper, Roberta Flack, Donny Hathaway, Mose Allison, Delaney, Bonnie & Friends, Nils Lofgren, Jackson Browne, Marvin Gaye, Minnie Riperton, Dusty Springfield, Leo Sayer en Ry Cooder. En dan pakken we alleen de grote namen. 'Tien procent van wat ik deed werd een hit, maar de andere negentig procent betaalde de rekeningen,' meldt Chuck nuchter, om daarna tussen neus en lippen door te melden dat hij in '65 met de band van saxofonist King Curtis een tour met The Beatles deed.

Toen ik Chuck in 2015 voor het eerst ontmoette was hij een zeer fragiele man, die vier jaar daarvoor een zware beroerte had gehad. De linkerhelft van zijn lichaam was verlamd, maar door veel te oefenen en dit vooral niet te snel te doen, is hij zo goed als helemaal terug. 'Dat kan ik me niet meer herinneren', fluistert hij nog wel, af en toe tijdens het interview, maar het grootste deel van zijn leven staat hem nog helder voor de groene ogen.
'Op de basisschool speelde ik viool en tijdens college speelde ik trompet, hoorn en baritonhoorn. Ik was "brass major". Daarnaast sprak de tuba me altijd aan. In mijn jeugd hoorde ik veel Mexicaanse muziek op de radio en ik neuriede dan het laag van de tuba's in die bands mee. Daar begon de basliefde. Later speelde ik in een band met drie gitaren en drums. Ik speelde patronen met enkele noten op de lage snaren, puur omdat ik dat mooi vond, en de drummer zei: "koop een bas". Ik kocht een Fender Precision en omdat ik zelf nogal lang ben, paste dat grote instrument wel bij me. Ik was toen al 21 dus ik begon pas laat.'

Je hebt nooit les gehad?
'Wel in die andere instrumenten, dus ik had een basis, maar ik heb nooit basles gehad. Ik luisterde erg veel radio en ik kende alle baslijnen van de hits. Ik ging al snel met bands mee op tour. Daar heb ik mooie herinneringen aan en je leert er veel van. Toen ik later in New York ging wonen, was Motown erg populair en leerde ik al die baslijnen. Daarnaast zoog ik alle muziek in me op. Behalve door andere bassisten ben ik ook beïnvloed door de linkerhand van diverse toetsenisten en het ritmische van gitaristen.'

Je opname-carrière begon in New York. Hoe kwam dit tot stand?
'Nadat ik begin jaren zestig in New York aankwam, heb ik echt alle soorten baantjes gehad ▶